

Arrest

nr. 109 514 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. VERHEYEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 december 2011 het Rijk binnen en diende op 29 december 2011 een asielaanvraag in. Op 29 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Salyan VDC (Village Development Committee) in het district Kaski en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. In de periode 2058/2059 (Nepalese kalender, Westerse kalender 2001/2003) Maoïsten vier keer 's nachts naar uw vader KC Gyan Bahaddur om een donatie te eisen aangezien hij over voldoende land beschikte. In 2059 (2002/2003) werd een stuk grond van uw vader afgenomen door enkele Maoïsten in Baganaha VDC in het district Bardiya (Zuid-Nepal). In 2008 ging uw vader éénmalig naar een lokale politieke leider van de Nepali Congress Partij, S.S. (...), om stappen te ondernemen nav de problemen met het stuk grond. Sukraraj Sharma raadde u op dat moment aan om voorlopig te wachten om verdere actie te ondernemen. Sukraya had immers op dat moment geen macht en meende dat hij u beter kon helpen eens hij politieke macht had. Ongeveer 4 à 5 maanden voor uw asielaanvraag in België in december 2011 werd u op weg naar huis ontvoerd door 6 Maoïsten omdat u een klacht wilde indienen bij de Nepalese politie nav de problemen met het stuk grond. U werd naar een bos gebracht. Omdat de Maoïsten schrik hadden van de Nepalese autoriteiten wilden ze 2 miljoen Nepalese roepies betalen voor het stuk grond. U weigerde dit waardoor u werd geslagen. Ze dreigden ook u en uw familieleden te zullen vermoorden, dat u binnen een termijn van 2 maanden Nepal diende te verlaten en dat u geen klacht mocht indienen bij de Nepalese autoriteiten. De volgende dag werd u vrijgelaten en u keerde terug naar uw huis. Tijdens de ontvoering werd uw vader thuis bedreigd door enkele Maoïsten. Eind september 2011 vroeg u in uw dorp aan een lokale Maoïstische leider, K.B. (...), uw grond terug te geven. Hij weigerde echter. In september/oktober 2011 trok u naar Baganaha VDC en vroeg u een lokale Maoïstische leider, T.B.Y.T. (...), uw stuk grond terug. Hij liet u weten dat het stuk grond ondertussen echter herverdeeld was tussen arme dorpelingen. U lichtte telefonisch tevens S.S. (...) in over uw problemen. Hij beloofde te helpen en raadde u aan om klacht in te dienen bij de politie. Als gevolg van bovengenoemde problemen vluchtte u op 23/11/2011 naar Delhi (India) vanwaar u op 14/12/2011 samen met een smokkelaar, via Rusland, naar Warschau (Polen), vloog. Op 19/12/2011 reisde naar België waar u op 29/12/2011 een asielaanvraag indiende. Na uw aankomst in België werd uw vader éénmalig opgebeld door een onbekend persoon. Hij vroeg waar u verbleef. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs; een attest van de VDC dd. 24/7/2012 volgens welke u tijdens de burgeroorlog in Nepal het slachtoffer werd van Maobadi die u bedreigden en de eigendommen van uw familie in beslag namen; een bewijs van betaling aan de Maobadi dd. 10/11/2001; en een brief van de Maobadi dd. 18/10/2001 waarin u wederom om steun gevraagd wordt.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. U verklaarde van Delhi (India) via Rusland naar Warschau (Polen), te zijn gevlogen. U reisde met een vals Indisch paspoort dat u werd geleverd door een smokkelaar (CGVS, p. 3 tem 5). Met uitzondering van de naam die u volgens dit paspoort droeg, wist u echter niet welke identiteitsgegevens in het paspoort stonden (CGVS, p. 4). U kende niet de geboorteplaats, geboortedatum en adres vermeld in dit paspoort. Evenmin wist u of er zich in het paspoort waarmee u naar Polen zou zijn gereisd al dan niet een visum bevond (CGVS, p. 4). Dat u niet op de hoogte gebracht werd van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Aan uw bewering dat het de smokkelaar was die uw paspoort voor u toonde tijdens de identiteitscontroles in Delhi (CGVS, p. 5), kan geen geloof gehecht worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat op de betreffende luchthaven het paspoort van elke reiziger strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. Het is dan ook uitgesloten dat iemand anders uw paspoort zou voorleggen aan de douanebeambte. Hierbij kan nog

worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute. U kon bijvoorbeeld geen vliegtuigtickets, boarding passes of bagagelabel voorleggen (CGVS, p. 5).

Wat er ook van zij, u heeft geen overtuigende feiten of elementen aangebracht waaruit blijkt dat u zich, als gevolg van redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of als gevolg van bepalingen voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om verdere problemen met de Maobadi die uw land innamen te vermijden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen zich beperkten tot uw dorp (Kaski district) en uw stuk grond in het zuiden (Bardiya district). U had ook enkel problemen met de acht à toen Maobadi die uw grond hadden ingenomen (CGVS, p.18). Elders of met andere burgers kende u geen problemen in Nepal (CGVS, p. 18). U heeft dan ook niet aangetoond dat u teneinde verdere problemen te vermijden uw leven niet in een ander deel van Nepal zou kunnen voortzetten. U gaf trouwens zelf aan dat u zich in Oost-Nepal wou vestigen om aan de problemen met de Maobadi te ontsnappen (CGVS, p. 18). U trok echter naar het buitenland omdat uw ouders dachten dat Maoïsten u alsnog zouden vermoorden. Gelet op het feit dat u niet probeerde zich elders in Nepal te vestigen en rekening houdend met bovenstaande vaststellingen betreffende de beperkte reikwijdte van uw problemen (uw problemen bleven beperkt tot uw dorp en uw grond in het zuiden en u had deze problemen slechts met een tiental Maobadi) is de vrees van uw ouders louter hypothetisch van aard en kan dan ook geenszins worden weerhouden.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteit, de inbeslagname van uw gronden en het feit dat u doneerde aan Maobadi staan in deze beslissing niet ter discussie en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat er voor u een intern vluchtalternatief voor handen is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift geen specifieke middelen in, maar is ervan overtuigd dat van hem de status van vluchteling dient te worden erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Uit het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die hij zou hebben ondervonden met Maoïsten die een stuk grond van verzoekers vader hadden afgenomen. Verzoeker zou zijn ontvoerd door 6 Maoïsten omdat verzoeker een klacht wilde indienen bij de Nepalese politie naar aanleiding van de problemen met het stuk grond. Verzoeker zou zijn geslagen en bedreigd dat ze hem en zijn familie zouden vermoorden. Verzoeker zou zijn opgedragen Nepal te verlaten binnen een termijn van 2 maanden en geen klacht in te dienen bij de Nepalese autoriteiten.

3.4. Verzoeker blijft bij loutere beweringen te meer nu verzoeker beweert dat deze grond naderhand werd verdeeld aan derden en er dus niet kan worden ingezien waarom verzoekers familie niet bij de herverdeling van de grond kon betrokken worden of aantonen dat deze grond hen toebehoort. Bovendien overstijgt verzoekers probleem niet het lokale. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker enkel problemen zou hebben met de lokale Maobadi die zijn grond hadden ingenomen (zie gehoor CGVS p.18; Vraag: “*Had u altijd problemen met dezelfde personen in Nepal?*” Antwoord: “*Met die mensen die iets te maken hadden met dit land. Met anderen had ik geen probleem*”). Verzoeker gaf tevens aan dat “*het grote probleem in mijn dorp [was] en in het zuiden*”. Toen verzoeker werd gevraagd of het voor hem niet mogelijk was om naar een andere plaats te gaan in Nepal om problemen met zijn belagers te vermijden, gaf verzoeker aan “*Ik wilde dat wel doen, maar mijn ouders zeiden dat ik naar het*

buitenland moest gaan". Hij voegde hier aan toe dat hij naar het oosten van Nepal wilde gaan aangezien hij dan ver weg zou zijn van zijn belagers (zie gehoor CGVS p.18). Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat verzoeker zich elders in Nepal zou kunnen gaan vestigen om verdere problemen met zijn belagers te vermijden. Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat *"voor de maobadi is het een koud kunstje om verzoeker ergens te vinden"* is dan ook strijdig met zijn eigen beweringen. Aangezien verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt, staat niets zijn terugkeer naar Nepal in de weg.

3.5. Wat er ook van zij, de Raad benadrukt dat artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te bekomen van de autoriteiten van zijn land, niettegenstaande hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij nooit problemen heeft gehad met de Nepalese autoriteiten (zie gehoor CGVS p. 18). Hij ging niet naar de politie omdat de Maobadi hem *"bedreigden [...]"* dat ik dat niet mag doen, ik wilde dat wel doen daarom hebben ze me ontvoerd" (zie gehoor CGVS p.15). Nu de politie nooit op de hoogte werd gebracht van verzoekers problemen, konden zij hem logischerwijze evenmin bescherming bieden. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat deze Maobadi uit zijn dorp schrik hadden dat hij klacht zou indienen waaruit kan blijken dat deze personen ten persoonlijke titel handelden en niet rekenden op de steun van de hogere Maobadi-leiding. Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing *"Nepal, Veiligheidssituatie in Nepal"* van 5 april 2013) dat terwijl de Maobadi deel uitmaken van het Nepalese staatsbestel, sommige strijders zijn opgenomen in het leger en de politieke leiding het land mee bestuurt. Verzoekers asielrelaas, in zoverre al geloofwaardig, komt dan eerder voor als een strafrechtelijke aangelegenheid.

3.6. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de argumenten van de bestreden beslissing die grondslag vinden in het administratief dossier en de toegevoegde objectieve informatie die de Raad pertinent acht. Hij legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit zijn vliegreis naar Europa kan blijken. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen met een vals Indisch paspoort van Delhi (India) via Rusland naar Warschau (Polen) zijn gevlogen. Dit paspoort zou door de smokkelaar zijn meegenomen. Verzoeker adstrueert op geen enkele wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Verzoeker was onwetend betreffende de identiteitsgegevens die in het paspoort werden opgenomen. Dat verzoeker verklaarde dat het de smokkelaar was die zijn paspoort voor hem toonde tijdens de identiteitscontroles in Delhi (zie gehoor CGVS p.4- 5), is evenmin aannemelijk. Verzoeker gaat hier voorbij aan de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat op de betreffende luchthaven het paspoort van elke reiziger strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoeker als Nepalese burger met een vervalst Indisch paspoort een intercontinentale vlucht kan nemen naar een EU Schengenland vanuit één van de belangrijkste internationale luchthavens met specifiek getrainde diensten voor het opsporen van vervalsingen, vijf op verschillende plaatsen doorgedreven emigratiechecks en meerdere controles door opgeleide *airline officers*. De efficiëntie van deze controles in het *Indira Gandhi International Airport* in New Delhi blijkt tevens uit het zeer laag aantal terugleidingen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is dan ook zeer weinig aannemelijk dat Nepalezen die vanuit India naar de Schengenzone vliegen op het *Indira Gandhi Airport* niet individueel en grondig zouden worden ondervraagd over hun reisdocumenten. Indien verzoeker deze individuele controles kon ontlopen, dan dient hij dit nauwgezet toe te lichten. Dit is niet het geval.

3.7. Voor het overige brengt verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen geenszins bovenstaande vaststellingen om te buigen. Verzoeker legde immers enkel documenten neer die zijn identiteit staven en zijn donaties aan de Maobadi, wat niet wordt betwist. De overige documenten zijn fotokopieën die gemakkelijk kunnen vervalst worden en waarvan de bewijswaarde niet kan overtuigen. Overigens is het enige document dat de inbeslagname van zijn gronden zou betreffen in het Nepali en niet vertaald in de taal van de procedure, zodat de Raad er geen kennis van kan nemen. Hoe dan ook betreft het eveneens een fotokopie waaraan zoals reeds gesteld geen bewijswaarde kan worden gehecht te meer nu verzoekers verklaringen niet kunnen overtuigen.

3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen *“zwaarwegende gronden”* om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten *“een reëel risico zou lopen”*, *“de doodstraf of executie”* of *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”* zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker in deze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Verzoeker is er niet in geslaagd deze informatie van de commissaris-generaal

te weerleggen waar hij aangeeft dat *“Blijkbaar vertrekt het CGVS van een academisch gegeven nl een beweerd akkoord doch in het land zelf is de situatie totaal anders”*, zonder deze bewering enigszins te staven met objectieve informatie. De Raad besluit dat in Nepal thans geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zijn asielmotieven voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK